

Vik, Anfinn

105235 /

NORRMÄN I KRIG FÖR FINLAND

SVAR TIL STAFFAN BRUUNS ARTIKKEL I HUFVUDSTADSBLADET 24.12.93
S.9: "STENAR I LAPPLAND UPPRÖR NORGE"

I første halvdel av juni 1939 blev Helsinki besøkt av ca.15 norske russ med sina røde mössor. De var abiturienter som feiret avslutningen av gymnasstudiene. Redan første dagen blev vi trakassert av hufvudstadens befolkning, som oppfattet oss som kommunister. Neste dags hufvudstadsaviser fortalte hvem vi var, og vi fikk gå i fred.

Finland forberedte seg på forsvar mot øst og på Karelske neset.

Siste kvelden var vi invitert til fest med stor middag i "Bruungården". Finske studenter skulde feire "mössorna" forstod vi.

Mange vennskapsbånd var allerede knyttet, da en høyere offiser i uniform reiste seg og holdt hovedtalen. Den sluttet han med omtrent disse ord:"Alle dere kan nu starte studier ved Finlands og andre europeiske lands høyere læresteder for senere å kunne tre inn i landets fremste embeder.

Men intet av dette vil ha noen verdi hvis fosterlandets frihet går tapt.

Jeg oppfordrer dere derfor til frivillig å melde dere til skyddskåren eller på annet sett gjøre en innsats som kan verge vårt land."

Alle reiste seg spontant, og med et firfaldigt hurra erklærte de seg rede til kamp for fosterlandet.

Det hele gjorde et mektig og utslettelig inntrykk på oss, de norske gjestene.

Historien om siste verdenskrig i Norge er skrevet av dem som gjerne vil kalle seg seierherrer.

Men seiret gjorde de først fra mai 1945 da de kunde stå frem, uhindret av de såkalte landssvikere, og fortelle krigshistorien slik de helst ville den skulle se ut.

Det har ellers aldri vært regnet som særlig ærerikt å sparke en slagen motstander beseiret av en annen.

De har best mulig glemt at de før krigen først og fremst fryktet marxismens fremmarsj.

De vil nesten ikke være ved at de forsøkte å støtte broderfolket Finland under Vinterkrigen.

De ser med frykt på en finsk anerkjennelse av norske frivillige i Fortsettelseskrigen.

Frenetisk hakker de på at frontkjemperne meldte seg frivillig til tysk krigstjeneste, for Adolf Hitler og nasjonal-socialismen, i tyske uniformer. Ja, til og med avla de ed til Hitler.

Deres fantasi og kreativitet er utrolig og ustoppelig når det gjelder å finne årsaker og begrunnelser for alle de holdninger og gjerninger de ønsker å dømme de frivillige for.

Norge tapte krigen 9.4-10.6.1940. Arbeiderpartiregjeringen var riddere av det brukne gevær, marxistenes merke. Før krigen kunne nordmenn spytte på sine offiserer på åpen gate uten å bli tiltalt eller straffet.

Armeen måtte lagre deler av våpen og utstyr på ulike steder av frykt for opprør og sabotasje.

statsformer (foreteelser) på linje med den britiske imperialisme og det kommunistiske diktatur i Sovjetsamveldet. Frem til 1940 hadde Italia og Tyskland vært anerkjente handelspartnere, og en utstrakt kulturell forbindelse som omfattet kunst, utdanning, forskning etc. hadde kontinuerlig funnet sted på alle plan. Turisttrafikken mellom landene var stor og uhindret.

10. juni 1940 kapitulerte de norske styrkene betingelsesløst. "Nasjonal Samling" var hele tiden et godkjent politisk parti. Internasjonal rett gav full tillatelse til deltakelse som frivillig fordi Norge som stat hverken ved Quisling eller ved Londonregjeringen var alliert med andre land under krigen. Selv om de allierte skulle ønsket det, hadde Londonregjeringen hverken juridisk eller fysisk mulighet til å inngå i allianse. Statsministeren har senere bekreftet at de fant dette hensiktsløst.

Hva Quisling angikk, oppnådde han aldri noen fredsavtale med Tyskland, noe som var første betingelse for en allianse. Den såkalte "Landssvikanordningen" som ble vedtatt av den landflyktige Londonregjeringen i november 1944, dømte oss alle allikevel med tilbakevirkende kraft. Summariske rettssaker blev gjennomført hvor neppe en eneste blev hørt om egne motiver og meninger.

Kanskje en nødvendig dekkoperasjon for politikere og andre forsvarsfiender som selv var skyld i landets nedverdiggende stilling gjennom fem lange krigsår.

Dømt blev på samme måte også norske frivillige fra Vinterkrigen hvis de senere også hadde deltatt i Fortsettelseskrigen.

Det hører med til historien at nesten alle frontkjempere som var gamle nok i 1940, deltok i krigen i Norge mot tyskerne fra 9. april. Prosentvis langt flere enn tilsvarende deltakelse fra den øvrige befolkning. De gjorde seg også fordelaktig bemerket, uten at dette på noen måte er kommet tilsyne i etterkrigstidens historieskriving.

Når det i Staffan Bruuns artikkel hevdes at initiativtakeren til minnesmerket i Lappland gjorde en mindre bra figur våren 1940 ved Gratangen i Norge, må dette regnes med til den vanlige etterkrigshets som er blitt oss til del.

Dette skjer fremdeles etter modellen: "Skyt på dem som ikke kan ta igjen."

Våre offisielle representanter overfor de finske myndigheter er idag de falnes pårørende.

I Norge har vi i flere år hatt ett minnesmerke eller stedfortredende gravplass.

Denne blev høsten 1993 grovt skjendet av ungtkommunister.

Anmeldelse har ikke ført til arrestasjoner.

Ellers har russiske myndigheter sagt seg villige til å samarbeide om et minnesmerke for norske falne i russisk jord.

De oppgitte tall fra motstandsbevegelsen i Bruuns artikkel synes å være urealistiske. De inneholder sannsynligvis også andre kategorier, bl.a. av vanlige flyktninger, f.eks. til Sverige.

Konsentrasjonsleirfangene omfattet ikke bare politiske fanger, men også skyldige i kriminelle handlinger overfor tyske myndigheter.

Disse forhold var lite eller ikke kjent blandt de frivillige